

ŠTĚNĚ

autor: Kateřina Lužná

Na scénu přichází maličké roztomilé štěňátko, typ k zulíbání, který se tiskne na narozeninová přání. Jenom výraz není jako na fotkách, vypadá namíchnutě.

Když spolu teda máme žít, něco si ujasníme, jo?

Za prvé: Jsem pes. Všimli jste si? Radši ještě jednou: pes. Žádný čumílek, žádné zlatíčko, ani medíček, puclíček, hamáček, držtička nebo šudlipudli! Ale hlavně: nikdy nejsem prdelka! Jste inteligentní tvorové, ne? Aspoň se tak tváříte. Někteří. Tak mi podle toho říkejte.

Za druhé: Nemačkat! Nejsem z plyše, nepřinesli jste si mě v akci z obchoďáku, nemám čarový kód, takže jsem zvíře, živé zvíře! Když mě zmáčknete, nezahraju písničku ani neřeknu dobrý den. Leda, když budete mít kliku, předvedu prdící polštářek.

Za třetí: Sundejte ze mě tu mašličku! Hned! Není vážně šladká ani hlozně ložtomiloučká, je hnusná! Když se vám tak moc líbí, noste si ji sami, kde chcete!

Za čtvrté: Je tu někdo paparazzi? Ne? Tak mě přestaňte každý den fotit a natáčet stočtyřicetpětkrát zepředu, šestsetdvacetkrát z boku a tisícpětsetdvacetkrát když šladce špinečkám! Myslíte si, že je dneska ještě někdo na Internetu zvědavý na fotky nebo videa se štěňaty? Není! Už teď je jich tam tolik, že až je nějaká další civilizace vyhrabe, bude tady tomu říkat doba chlupatá.

A za páté. Poslední a nejdůležitější bod. Já vím, že jste to ještě neudělali, ale taky moc dobře vím, že už vás to napadlo. Ale já vás varuju. Poslouchejte mě dobře. Jestli to zkusíte. Jestli na mě navlečete nějaký ten pitomý štěněcí obleček, já vám to nedaruju. Jen co si pozvete nějakou návštěvu. Nejlíp nějakou dámu s lodičkama. Uvidíte, že to udělám. Já se jí tam vyvenčím. Oko za oko, zub za zub, trapas za trapas.